

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

ทรมานจิตทางลัด

ทองคำเมื่อวานนี้ได้ ๔ บาท ๒๖ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๑๙ ดอลลาร์ วันเกิดของเรา
นี้ไม่เคยสนใจนะ มาเริ่มมีเอาตอนช่วยชาติว่าเป็นวันเกิดหลวงตาบัว สุดท้ายจะให้
วันเกิดหลวงตาบัวทุกปีไปเลย แต่ก่อนไม่ค่อยมี เรื่องอรรถเรื่องธรรมที่เราหมุ่นอยู่
ภายในมันหนักยิ่งกว่านี้ เกินกว่าที่จะมาคิดถึงเรื่องวันเกิดวันนั้นวันนี้ คืออันนี้มันหมุ่น
ตัว อยู่ มันมีน้ำหนักมากกว่า มันไหลเข้ามาทั้งหมด เลยลืมวันเกิดวันตาย มันอยู่
นี้ด้วยกัน ทั่ว ๆ ไปนั้นถูกต้องเหมาะสมแล้ววันเกิด ระลึกถึงชาติของตนที่เกิดมาด้วยบุญด้วยกุศล
เมื่อเป็นเช่นนั้นเราระลึกถึงวันเกิดทำบุญวันเกิด เสริมบุญกุศลของเราที่หนุนมาให้เรา
เกิดเป็นมนุษย์ให้สูงยิ่งขึ้น ถูกต้อง ส่วนทางพระ เช่นอย่างพวกพระกรรมฐาน ท่านหมุ่น
ทางนี้มากกว่าสิ่งเหล่านี้ เลยไม่ได้ระลึกถึง หมุ่นตัวอยู่ภายใน อันนี้มีน้ำหนักมาก หมุ่น
ลงจุดนี้ ๆ

เรื่องการเกิดนี้ไม่ว่าเกิดง่ายหรือเกิดยาก ก็อยู่ที่อำนาจของกรรมด้วยกัน เกิด
ง่ายเกิดยากก็พอกัน คือคำว่ายากนี้มันก็หมุ่นไปทางดีเสีย ถ้าเกิดมาทางกำเนิดที่ดี ๆ ก็
เกิดได้ยาก คือหาคุณธรรมความดีที่จะพาให้ตนไปเกิดในสถานที่เหมาะสมอย่างนั้นมัน
หายาก เพราะตัวเองไม่หา แล้วตัวเองไปเกิดก็เกิดยาก ถ้าตัวเองหาแล้วเกิดได้ง่ายทางดี
ทางชั่วมันง่ายตลอด เพราะเป็นเครื่องกดถ่วงลง เหมือนน้ำไหลโจนลงจากภูเขา ตกบับ
มันไหลลงง่าย ๆ นิดเดียว แต่ที่จะให้สูงขึ้นต้องมีเครื่องดูดขึ้นไป เรื่องความดีก็
เหมือนกัน ทำยาก ๆ

พอพูดถึงเรื่องนี้เราก็ระลึกถึงพระพุทธเจ้า ที่ทรงปลงธรรมสังเวชต่อพระเทว
ทัต พระเทวทัตแยกตนออกจากพระพุทธเจ้าเป็นสังฆเภท ยุยงส่งเสริมชักชวนพระทั้ง
หลายให้ไปด้วยตน ตำหนิพระพุทธเจ้าว่าไม่มีสารคุณอะไร ๆ พระเทวทัตยุยงส่งเสริม
พระให้ไปตามตนเอง ๆ พระที่บวชใหม่ยังไม่รู้ภาษาอะไรก็ติดร่างแหไปเยอะ ฟังว่า
ถึง ๕๐๐ องค์ แต่ก็ไม่นาน พอไปแล้วพระสารีบุตร พระโมคคัลลันก็ติดตามไปเกลี้ย
กล่อม แนะนำสั่งสอน นั่นเห็นไหมละ พอรู้โทษรู้ภัยถอนตัวออกมา พระสารีบุตร พระ
โมคคัลลัน เป็นของเล่นเมื่อไร ช่วยจุดลากผู้ลุ่มหลงมา

ที่นี้คำว่าระลึก วันนั้นวันที่พระเทวทัตบอกกับพระอานนทว่า วันนั้นเรากับพระ
พุทธเจ้าจะได้แตกได้แยกจากกัน พระของเรามีเท่าไรก็ไปกับเรา อะไรที่เป็นฝ่ายพระ
พุทธเจ้าก็แล้วแต่จะไป เป็นอันว่าวันนี้แยกกันเรากับพระพุทธเจ้า เป็นสังฆเภท เหมือน
แตกกระจายไปคนละฝั่ง พอพระอานนทที่ทราบเรื่องราวดีแล้วก็มากกราบทูลพระพุทธเจ้า

ว่าเวลานี้พระเทวทัตได้ประกาศตนแล้วกับข้าพระองค์ว่า บัดนี้ต่อไปได้แยกจากพระพุทฺธเจ้า เป็นอันว่าพระเทวทัตได้แยกจากพระองค์แล้ว พร้อมกับพวกที่ติดตามพระเทวทัต เห็นด้วยกับพระเทวทัตก็แยกกันวันนี้ พระองค์พอทราบ เรียกว่าปลงธรรมสังเวยเลย ทรงสลตสังเวยมาก เออ ที่นี้ก็ขึ้นเป็นพุทฺธภษิต

บาลีว่า สุกฺราณี อสากฺขิ อุตฺตโน อหิตานิ จ, ยํ เว หิตญฺจ สาธุญฺจ, ตํ เว ปรมฺทุกฺกริ.กรรมทั้งหลายที่ไม่ดี ไม่เป็นประโยชน์แก่ตนด้วย ทำได้ง่าย แต่กรรมใดแลทั้งดีทั้งเป็นประโยชน์ กรรมนั้นแลสัตว์ทำได้ยากอย่างยิ่งทีเดียว จากนั้นก็ทรงแสดงถึงเรื่องความเดือดร้อนต่อไป จนกระทั่งถึงบอกว่าเดือดร้อนในโลกนี้แล้วก็ไปเดือดร้อนในโลกหน้าอีกไม่สิ้นไม่สุด นี่พูดถึงเรื่องว่า กรรมดีทำได้ยาก ที่ดีและเป็นประโยชน์แก่ตน ทำได้ยาก ที่ไม่ดีไม่เป็นประโยชน์นั้นทำได้ง่ายมาก แต่อันไหนที่เป็นประโยชน์ทำได้ยากมาก อย่างที่ว่านี้ ยํ เว หิตญฺจ สาธุญฺจ, ตํ เว ปรมฺทุกฺกริ กรรมดีที่ดีและเป็นประโยชน์ กรรมนั้นสัตว์ทำได้ยาก ไม่ใช่ยากธรรมดา ทำได้ยากอย่างยิ่ง กรรมที่ดีทำยาก แต่กรรมชั่วมันเหมือนน้ำไหลโจนลงจากภูเขา ไหลลง ๆ กรรมดีนี้ต้องหนุนขึ้น ๆ

ชั้นเริ่มแรกทีก็เลสฝังในหัวใจสัตว์ มันมีกำลังมากเป็นอย่างนั้นด้วยกัน เพราะฉะนั้นเราทุกคนจึงดูหัวใจตัวเองว่าเป็นอย่างไรที่ท่านพูดไว้ไหม พระพุทฺธเจ้าสอนอย่างนี้ พระองค์ทรงพบทรงเห็นทรงเผชิญมาแล้วถึงขั้นสลบไสลที่ต่อสู้อัน ว่าทำยากอย่างยิ่ง ครั้นเวลาหมุนเข้ามาถูกทางก็คืนเดียวสำเร็จเลย ปุบ ๆ เลย นี่ละเพราะผลของการต่อสู้ไม่ถอย ชัยชนะก็เลยเป็นของพระพุทฺธเจ้า พวกเราทั้งหลายถ้าต่อสู้ไม่ถอย ชัยชนะก็จะมีไปเป็นประจำวัน ๆ เก็บเล็กผลมน้อย หนึ่งเป็นสองเป็นสามเป็นสี่ มากขึ้นโดยลำดับ ถ้ามีแต่แพ้ มีแต่วิ่งตามกิเลส จมไปโดยลำดับ ๆ จนกระทั่งถึงจมมิด

เพราะคำว่ากิเลสแล้วไม่มีส่วนใดที่จะทำสัตว์โลกให้มีความสุขความสบาย มันเอาเหยื่อล่อเพื่อให้เพลินตาม เอาเหยื่อล่อให้มีความหวัง ๆ เพลินตาม หลังจากเพลินจากหลังมันเผาไปเรื่อย ๆ แต่ส่วนธรรมนั้นเหมือนกับว่าฉากหน้า กิเลสหลอกว่าทำยาก ๆ ธรรมบุกเรื่อยเลย ยากตรงไหนบุกเข้าไป กิเลสปักขวากปักหนามไว้ว่ายากกว่าลำบากทางนี้บุกเข้าไป ๆ ต่อไปก็ผ่านได้เลย จำข้อนี้ให้ดีทุกคน

มันมีอยู่กับทุกคน กิเลสมีอยู่ในหัวใจแล้วสิ่งเหล่านี้ต้องสร้างขวากสร้างหนาม ในการทำความดีของเราตลอดไป มีมากสร้างมาก มีน้อยสร้างน้อย จนกระทั่งไม่มีเลย นั่นละถึงจะไม่มีอะไรสร้าง กับที่จิตแก่กล้าสามารถที่จะหลุดพ้นแล้ว จวนจะหลุดพ้น หุดหวิด ๆ นั่นก็แรง ไม่มีคำว่าชี้เกียจชี้คร้านท้อแท้อ่อนแอ ไม่มีเลย แสดงให้เห็นว่าสิ่งเหล่านี้คือกิเลสทั้งนั้น พอธรรมมีกำลังแล้วความท้อแท้อ่อนแอชี้เกียจชี้คร้านหายหน้าไปหมด มีแต่ต้องร้องเอาไว้ ๆ มันรุนแรงที่จะข้าม ที่จะหลุดจะพ้น รุนแรงมาก เช่นเดียว

กับกิเลสเคยรุนแรงแต่ก่อน เวลาธรรมมีกำลังก็รุนแรงมากเหมือนกัน ฟุ้ง ๆ นี่หมายถึง ผู้ปฏิบัติจะหลุดพ้นให้เห็นประจักษ์กับใจของตัวเอง จึงว่านิพพานนี้เหมือนอยู่ชั่วเอี่ยม ๆ คำว่าหุดหิด ๆ คำว่าผิดคว่ำถูก เมื่อเป็นอย่างนั้นมันก็ปั่นละซี เป็นหลายชั้น

ไม่ใช่ว่ากิเลสจะบุกทำเดี๋ยวนะ ธรรมบุกกิเลสก็มี ในเบื้องต้นนี้กิเลสบุกธรรม เราจะทำความดีอะไรกิเลสต้องบุก ต้องเข้ามาขวางทันที ๆ ชั้นในใจนะไม่ขึ้นที่ไหน พอคิดว่าจะทำ เป็นความดีว่างั้นเถอะ มันจะขวางเข้ามาเลย บอกอยู่กับหัวใจทุกคน ทีนี้เราไม่ถอย ความดีมีเหตุผล ธรรมมีเหตุผล ถึงยากลำบากก็เป็นความดี ๆ เหตุผลจับเข้าแล้ว ถึงยากก็จะทำ ส่วนกิเลสเหตุผลไม่มี มีแต่ปั่นตลอด ขวางตลอด ๆ เพราะฉะนั้นจึงทำโลกให้อ่อนลงไปตามมัน เพราะมันดึงตลอด ถ้าว่าหนูนึกหนูนเพื่อจะให้ลง ดึงก็ดึงเพื่อลง คือกิเลสในหัวใจ เวลาธรรมมีมากขึ้นทางนั้นก็ค่อยอ่อนลง ๆ ทางนี้ก็ค่อยเขยิบขึ้น ๆ ต่อไปทางนี้คล่องตัว เวลาคล่องตัวแล้วก็ฟุ้งเลย ธรรมคล่องตัวก็ฟุ้ง ๆ เหมือนกับกิเลสคล่องตัวแต่ก่อนเอาลงหงายเลย ๆ

เวลาเข้าด้ายเข้าเข็มให้เห็นเหตุเห็นผลจริง ๆ ต้องเป็นจิตตภาวนาถึงได้สนุกดูกัน ฟัดกันเต็มเหนี่ยว ๆ ธรรมดานี้มักจะมีแต่แพ้ว ๆ แพ้วกิเลส แต่เวลาถึงขั้นขั้นเวทีแล้ว ทีนี้เอาละ ฟัดใหญ่เลย มันถึงเห็นกัน เห็นโทษเห็นคุณ ทั้งทางด้านธรรมะทางด้านกิเลส เห็นไปพร้อม ๆ กัน เพราะอยู่ในใจดวงเดียวกัน แยะทางนี้เป็นธรรม แยะทางนี้เป็นกิเลส เห็นได้ด้วยกัน

เราก็กเคยเล่าให้ฟังพระองค์นี้ แต่ก่อนท่านเคยเป็นนักแสดงเป็นเสือตัวหนึ่งเหมือนกัน ทีนี้มาเห็นโทษเลยกลับเข้ามาบวช บวชก็ใจเด็ดใจนักแสดงเหมือนกัน มาทางด้านธรรมะก็เป็นแบบนักแสดงไม่ถอย ไปอยู่ในถ้ำไปเห็นรอยเสือมันเหยียบอยู่หน้าถ้ำ อ้อ กล้วยรอยเสือเลยจะเป็นจะตายอยู่ในนั้น ภาวนาก็ไม่ลงยังงี้ก็ไม่ลง ไข่มาลาเรียก็ขึ้น สมองให้เป็นบ้า ท่านก็ฟัดใหญ่เลย เวลาจะเอากันจริง ๆ ไข่มาลาเรียก็เต็มเหนี่ยวเลย เหมือนหนึ่งว่าจะพร้อมกันมา ฝ่ายความดีกับฝ่ายความชั่วจะพร้อมกันมาประดังเลย เทียว ท่านก็เอา ตัดสิน ท่านว่าอย่างนั้นนะ วันนี้ตัดสินกัน เป็นกับตายก็ตัดสินกัน ให้รู้เหตุรู้ผลกันชัดเจนวันนี้ เป็นกับตาย ดีกับชั่ว ให้รู้กันวันนี้

ไข้กัตัวสั้นเลย ผ้าห่มเวลามันหนาวมาก ๆ อย่าเอามาห่มนะ ห่มก็หนักเฉย ๆ เราเคยแล้ว ไม่มีคำว่าอุ่น ไข่มาลาเรียเวลาได้หนาวถึงขนาดจับสั้น มันหนาวสะบัดออกมาจากหัวใจ เอาอะไรมาห่มไม่มีคำว่าอุ่น มันหนักเฉย ๆ ทดลองมาได้เห็นทุกอย่างนะ ไม่ใช่เหงาหงอยไม่ใช่อ่อนแอแล้วหาผ้ามาห่มนะ เอ้า เอามาห่มลองดู ให้เห็นกันวันนี้ ตัดกัน เราเคยทดลองเราเคยสู้กันมาแล้ว พระองค์นั้นก็ตัดสิน หน้าถ้ำเป็นเหว ถ้าตกลง

ก็แหวกเลยไม่มีกระดุกต่อกัน มันลึกลง ทางนี้เสือก็มาขึ้นถ้ำของมัน ถ้ำเสืออยู่ข้างบน ถ้ำคนอยู่ข้างล่าง เวลามามันก็มาข้างหลังคน

ที่นี้รอยเสือก็เห็นอยู่นั้นละ เอ้า ลองดูจะเอาทางไหนตัดสินใจเดี๋ยวนี้ จะไปนั่งภาวนาอยู่ที่ไหน หรือจะไปนั่งอยู่ทางเสือมานี้ เอาทางไหน เอาตัดสินใจเลยตัดสินใจเอาทางหน้าผา คือถ้าผลออกก็ตุมเลยเสร็จ เอาตรงนี้แหละ เสือมันอาจจะไม่กัดก็ได้วางใจไปนั่งอยู่ทางมันมามันอาจจะหลีกก็ได้ อันนี้ไม่หลีก ถ้าผลออกตุมเลย เอ้า เอานี้ ปืบเข้าไปนั่งเลยที่นี้ นั่งหมั่น ๆ เสียด้วย ผลไม่ได้วางใจเออะ ก็จะเอากันอย่างเด็ดนี้ ผลออกตุมเลย ทั้ง ๆ ที่ใช้จับสั้น ท่านว่านะ โอ๊ย ที่นี้เรื่องข้างหลังทางเสือมันไม่ได้สนใจเลย มันสนใจตั้งแต่ว่ามันจะลงนี่ตุม จิตมันก็ตั้งจ้อ ชัดกันเลยเทียว

ไม่นานนะละ ท่านว่านะ คนเวลาจะตายจริง ๆ ความตายมาจ่ออยู่นี้หมดสติสติหมด พอผลออกก็ถึงทันที ตัดสินใจกันอย่างนี้ เอาเลย ชัดกันไม่นานจิตก็ถึงฝั่งเลย นั้นเห็นไหมละ นั่งอยู่นั้นจิตรวมนี้ไม่รู้ละ ไม่รู้ดินฟ้าอากาศ ไม่รู้แม้แต่ร่างกายของเจ้าของ เรียกว่าไม่รู้ทั้งนั้น มีแต่ความรู้ที่อัจฉริยะอันหนึ่งอยู่ในอยู่เท่านั้น ที่นี้แน่วอยู่นั้นเลย ตกก็ไม่ตก จิตรวมแล้วอยู่ที่หน้าผา ไม่ตก จนกระทั่งจิตถอนขึ้นมารวมแล้วตั้งสี่ห้าชั่วโมง มันรวมอยู่นั้นนะ พอถอนขึ้นมาใช้หายใจหมดอะไรหมดเลย นั้นเห็นไหมละ ตั้งแต่บัดนั้นมาเลยได้ครูเอก ต้องไปหาที่จนตรอกจิตประเภทนี้ ไม่จนตรอกมันไม่ลง ต้องไปหาที่จนตรอก แต่ท่านก็ไม่เคยนั่งหน้าผาอีก นั่งคนเดียวเท่านั้น

จากนั้นทดลองด้วยวิธีอื่น ทดลองไปนั่งทางเสือมา เสือมาทางไหนไปนั่งอยู่ตรงนั้น ขวางหน้ามันเลย ฟังซินะ แล้วกลางคืนดิ๊ก ๆ ขึ้นไปอยู่บนหลังเขา ตรงไหนทางเสือผ่านไปอยู่ที่นั่น องค์นี้เป็นอย่างนั้น ไปอยู่ที่อื่นไม่ได้มันภาวนายาก ถ้าเดินจงกรมอยู่ธรรมดาไม่ได้เรื่อง ถ้ามีอันตรายบีบบังคับลงฝั่งเลย มันลงได้อย่างรวดเร็ว เพราะฉะนั้นจึงต้องไปหาที่เช่นนั้น ที่นี้เวลานั่งภาวนามันลงอีกเหมือนกัน ประมาณตีสามท่านว่า นั่งกำหนดจิตยังงั้นมันก็ไม่ลง ไปนั่งอยู่บนแคร่ ข้างหลังก็ทางเสือมาขึ้นไปถ้ำของมันอยู่ข้างบน แต่เวลามันลงมาไม่ทราบมันลงมาทางไหน เวลามันขึ้นไปถ้ำของมันมันมักจะขึ้นทางนี้ทุกที เวลามันลงไปไม่เคยเห็น มันคงออกจากถ้ำแล้วไปทางอื่นก็ได้ แต่เวลามันมามันมาทางนี้ขึ้นทางนี้ เสือโคร่งใหญ่

ที่นี้กำลังนั่งภาวนา จิตจะทำอย่างไรให้มันลงให้สงบตามใจหวังมันก็ไม่ลง ท่านก็เลยกำหนดนึกในใจรำพึงในใจ เอ้ เมื่อไรเสือจะมาน้ำ มันทรมาณจิตยาก เมื่อไรเสือจะมาแถวนี้ นานา ทรมาณจิตยากเหลือเกิน ไม่นานนักก็เป็นเวลาที่เสือจะขึ้นถ้ำไปนอนกลางวัน กลางคืนมันหากิน ลึกเดี่ยวได้ยินเสียงเดินสวบ ๆ ทางขึ้นมานี้ ท่านกำหนด โอ้ นี่เสือมาแล้ว เหมือนว่าคึกคักดีใจเสือมา แทนที่จะกลัวไม่กลัว โห้ นี่เสือมาแล้ว เอานะที่นี้

นะเสื่อมาแล้ว ทีนี้ก็นั่งกำหนดดูเสื่อมันเดินสวบ ๆ ขึ้นมานี้ พอขึ้นมาประมาณสักห้าหก วาได้ยินเสียงมันขึ้นมา ก็กำหนดเอาเสื่อกำลังขึ้นมานั้นให้มันโดดมาจับคอ เสื่อไม่ได้มาจับนะ เจ้าของกำหนดเอาเสื่อโดดมาจับคอ พอเสื่อคาบคอบีบจิตก็ลงฝั่งเลย อย่างนั้นนะพระองค์นี้ ลงตั้งแต่ตีสามมั่ง ๑๐ โมงเช้าถึงตอน ฟังซึกี่ชั่วโมง ตั้งแต่ตีสามหรือตีสามกว่าท่านว่า ในย่านนี้ละ จนกระทั่ง ๑๐ โมงเช้า พอตอนขึ้นมาแล้วดูตะวันขึ้น โถเลยลุกขึ้นมาไปดูที่ได้ยินเสียงเสื่อมันมานั้นจะเป็นเสื่อจริงหรือไม่ ออกจากที่แล้วท่านก็ไปดูรอยมัน โอ้ย มันมาข้างหลังจริง ๆ ท่านก็นั่งภาวนาอยู่ โอ้ย เสื่อจริง ๆ ท่านว่า นั่นละท่านเป็นอย่างนั้นนิสสัยท่าน

ถ้าหากว่าเจอเหตุการณ์ต่าง ๆ แล้วจะไม่ยากเลยท่านวางใจ ลงทันทีเลย แต่ลำพังเจ้าของนั้นนั่งภาวนาหลังก็จะหัก เดินจงกรมอ่อนเปียกไปหมดมันก็ไม่ยอมลง เพราะฉะนั้นจึงต้องหาเรียนลัด ไปที่ไหน ๆ สำคัญ ๆ ท่านไปหาเรียนลัดอยู่ตามนั้น หาเรียนลัดอยู่ตามทางเสื่อ ไอ้เราหาเรียนลัดไปตามหมอน มันต่างกันนะ คนหนึ่งเรียนลัดที่เสื่อเที่ยวหากินทางนั้นเที่ยวหากินทางนี้ พวกเราเรียนลัดเข้าหาเสื่อหาหมอน มันเรียนลัดต่างกัน นี่พวกกองรับเหมาเรียนลัดกันทั้งนั้น

นี่พูดถึงเรื่องจิตมีนิสสัยต่างกัน มีหลายองค์อยู่ณะแบบนี้ แต่สำหรับเราเองเราก็บอกเราไม่เคยเจอ มันจะเป็นแบบไหนก็ไม่รู้ ดัดเจ้าของก็ดัดจนกระทั่งมันกล้าหาญเต็มเหนียว ทั้ง ๆ ที่ขณะแรกมันกลัวจนตัวสั่น ไปที่ไหนมีแต่เสื่อจะกินทั้งนั้น เดินจงกรมนี้เสื่อหมอบอยู่ข้างทาง ๆ จิตมันหลอกเราไม่ใช่เสื่อแหละ จะมีเสื่อที่ไหน เดินจงกรมอยู่เหมือนว่าเสื่อ มีแต่เสื่อโครงใหญ่ทั้งนั้นนะ หมอบอยู่สองฟากทาง หันหัวมาทางจงกรมนี้ จะมากินพระไม่เป็นท่าองค์เดียวนี้ เหมือนหนึ่งว่ามันหมอบอยู่เป็นแถวเลยคอยกินพระไม่เป็นท่าองค์เดียว

คือจิตของเรามันหลอกเรา ไม่มีเสื่อแหละมันหลอกเฉย ๆ ทีนี้เรากลัวก็วาดภาพของเราที่ไปหลอกตัวเองว่าเป็นเสื่อ มันเข้าใจว่าเป็นเสื่อจริง ๆ มันก็กลัวละซี มันไม่ใช่เสื่อมันหลอกตัวเอง ทีนี้เอากันจริง ๆ ก็ ทีนี้จะเอากันละนะ มันไปคนละแบบ กำหนดดูเสื่อก่อนว่าเสื่อที่หมอบอยู่ตามนี้ ตัวไหนใหญ่ที่สุด จะไปให้ตัวนั้นกินก่อน ตัวเล็กตัวน้อยเขาจะแบ่งกันกิน ไม่แบ่งก็ช่างหัวเขาเถอะ แต่ยังไงก็ต้องให้ตัวใหญ่กินก่อน เพราะมันกลัวตัวใหญ่เข้าใจไหม ตัวเล็กไม่กลัวมันกลัวตัวใหญ่ ทีนี้ก็ เอ้ากำหนดดูตัวไหนใหญ่กว่ากัน มันก็บอกว่าตัวนั้นหมอบอยู่ทางนั้น บึงเข้าไปเลยนะ เข้าไปตรงนั้นเข้าไปมันไม่มี

เอ้าตัวไหนอีก ตัวนั้นอีกไปอีก หนึ่งแล้วนะ สองแล้วนะ กำหนดเอาไว้ นี้โกหกคุณหนึ่งแล้วนะ ไปอีกตัวนั้นอีกไปอีก แล้วตัวไหนก็เหลวไปหมด อู๋ย มึงโกหกคุณขนาดนี้

หรือ ชัดใหญ่เลย ถ้าจิตกูไม่กล้าหาญเต็มทีวันนี้กูจะไม่กลับมา ถึงกูเหียวนะ เวลาเด็ดมันขึ้นกุนะ กูจะไม่กลับมาวันนี้ เอาตายเลย ถ้าไม่กล้าหาญไม่กล้า บุกป่าเลยนะเหมือนบ้า บุกเข้าไปนั่นกำหนดดูเสือ คือเสือมันหมอบอยู่ตรงไหนบ้างไปหาที่ไหนมันไม่มีเสือนี่ มีแต่เรื่องเจ้าของหลอกเจ้าของ มันเหลวไหล ๆ จับเจ้าของได้ตลอด ๆ สุดท้าย โอ้ย นี่เจ้าของหลอกเจ้าของ เสือไม่มีนี่นะ เดินไป ๆ สุดท้ายมันก็กล้าหาญชาญชัย โอ้ย กล้าจริง ๆ บทเวลาได้กล้าแล้วไม่ได้มีอะไรในสามแดนโลกธาตุนี้ ฟังแต่ว่าสามแดนโลกธาตุว่าเราจะกลัวสิ่งใดไม่เคยมี

สมมุติว่าเสือมันเดินดุ่ม ๆ มานี้ จะเดินเข้าไปหามันเลย ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนกลัวจนตัวสั่น บทเวลาได้ที่แล้วจะเดินเข้าไปหาลูบหลังมันเลย เพื่อนไปไหนกัน ให้ระมัดระวังตัวให้ดีนะ มนุษย์มันฉลาด จะสอนมัน ดีไม่ดีมันฆ่าเอา ให้ระมัดระวังนะ จะไปลูบหลังมัน มันจะกินจะกัดเราหรือไม่เราไม่สนใจ ไม่ว่าจะอะไรขึ้นชื่อว่าเป็นภัยในโลกนี้ บอกว่าไม่มีในจิตดวงนั้นเลย นั่นเวลามันกล้าหาญ เมื่อกล้าหาญเต็มที่แล้วไปหาอะไรตัวมันหลอกเรามันก็ดับลงไปแล้วไม่เห็นมีอะไร มาอย่างสบายสง่าผ่าเผย เดินจงกรมสบาย

ที่นี้มันจะวาดภาพขึ้นมาว่าเสือตัวไหน ตัวไหนอีก เนอะเอาแล้วนะ ว่าตัวไหนอีก ก็คือจะขัดกันนะ ไม่กลัว แต่มันเป็นระยะนะไม่ใช่ว่าไม่กลัวตลอดไป ในเวลานั้นมันกล้าเต็มที่ ครั้นเวลาหลังมันก็มีอีกเหมือนกัน มีก็ขัดกันอีก เลยเอาความกล้าหาญอันนี้เป็นแบบเป็นฉบับ ไปที่อื่น ๆ นอกจากนั้นแล้วมันก็มีกลัวเหมือนกัน แต่กลัวก็เอากันอย่างนั้น มันก็ชนะไปได้เรื่อย ๆ นี่เป็นปฐมฤกษ์ที่ขัดกัน แต่ถ้าไปเจอจริง ๆ มันจะเป็นยังไงไม่รู้ แต่อย่างที่พระท่านว่านั่น พอเกิดเหตุนี้จิตของท่านลงทันทีเลย เพราะฉะนั้นท่านถึงเที่ยวหาเรียนลัดไป ไปอยู่ตรงไหน ๆ นู่นนะบนภูเขา ตรงไหนที่เสือชุมเหี่ยวมาก ท่านจะไปนั่งภาวนาอยู่โน้น ไม่คำนึงที่หลับที่นอนแหละ ภาวนาอยู่หลังเขา อยู่บนถ้ำแล้วยังปีนขึ้นไปหลังเขาอีกกลางคืน ไปอย่างสบาย ๆ

นี่ละมันมีอันหนึ่งอยู่ข้างใน เครื่องหลอกคือกิเลส หลอกให้กลัวนั่นกลัวนี้ ให้อ่อนเปียก ๆ นี่คือกิเลส แต่อันหนึ่งสู้ สู้จนกระทั่งเกิดความกล้าหาญ นี่คือธรรม สู้ก็คือ วิริยธรรม ได้ผลขึ้นมาเป็นความกล้าหาญก็เป็นผลเกิดขึ้นจากอันนี้แหละ สำหรับเราไม่เคยเป็น ที่ว่าไปเจอเหตุอันตรายจิตของเราลงฝั่ง เราไม่เคยมี ประการหนึ่งมันอาจไม่เคยเจอก็ได้ เพราะเราไม่เคยเจอ เสือเราก็ไม่เคยเจอทั้ง ๆ ที่อยู่ในป่าเสือ ดัดสันดานกับเสือนี่เท่าไรแล้ว แต่ก็ไม่เคยเจอเสืออย่างที่ว่านี้แหละ มันหมอบเป็นทางอยู่ที่นี่ ไปให้ตัวนี้กินก่อนตัวนั้นกินก่อน ไปแล้วก็ไม่เสีย ก็มีแต่เจ้าของหลอกตื่นเงาเจ้าของ ถ้าไป

เจอตัวจริงเข้าจะเป็นยังไงไม่ทราบ แต่ให้ถอยคงไม่ถอยแหละ ถ้าลงขนาดนั้นแล้วถอยไม่ได้เลย อะไรก็อะไรแหละหัวชนกันเลย แต่เนี่ยมันก็ไม่เจอ

เราไม่เคยเจออันตรายอย่างนั้น หมู่เพื่อนมี มีอย่างว่านี่ ที่ชอบเรียนลัดอย่างนี้ก็มี เรามีแต่แทบเป็นแทบตายไม่ได้เรียนลัดแบบนั้นได้ ไปหาที่จะเอากันจ้ง ๆ มันก็ไม่เป็นเรียนลัด คือมันไม่ไปเจอของจ้ง ๆ ที่ต้องการนั้นเสีย มันก็เป็นภาวนาแบบหนึ่งสู่มสู่อ้างไปอย่างนั้น สู่อือตัวนั้นสู่อือตัวนี้ สู่อือมีแต่สู่อือลม ๆ แล้ง ๆ ไปเสียอย่างนั้นแหละ

พูดถึงการฝึกกรรมาน ให้พี่น้องทั้งหลายได้พิจารณา อูบายวิธีการต่าง ๆ ของแต่ละคน ๆ ไม่เหมือนกันนะการฝึกกรรมาน หากออกเองในเวลาจนตรอกจนมุม มันหากมีทางของมันนั้นแหละ มีทางออกจนได้ คนเราจึงไม่โง่อยู่ตลอดเวลาละ เวลามันจนตรอกจนมุมจริง ๆ แล้วมันหาทางออก ก็ออกด้วยสติปัญญาละซี มันหมุนของมันตัว ๆ ลักเดียวได้ช่องปั๊บกก็พุ่งเลย สติปัญญาจะมาในเวลาจนตรอกจนมุม คนเราไม่ได้โง่อยู่ตลอดไปนะ ถึงเวลาจนตรอกจนมุมความฉลาดมันพีตขึ้นมา ๆ จนได้ ปราบได้

มันเป็นขั้นเป็นตอน ๆ การภาวนา แต่พอถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้ว มันไม่รู้จักกลัวจักอะไรนะ ไม่รู้ไม่สนใจ ว่ามันอยู่กับอันนี้ตัวนี้เป็นตัวหลอกต่างหาก มันจะหลอกอะไรออกมา ก็มันแยบออกจากนี้แล้ว ๆ มันจับได้แล้ว ๆ ภาพเสือภาพอันตรายทั้งหลายจึงไม่ปรากฏตัวพอจะมาหลอกเราได้ พอมันแยบออกนี้มันรู้แล้ว ตัวนี้ออกไปวาด รู้ตัวเคลื่อนไหวก่อนแล้วมันก็ดับเสีย ๆ เป็นอย่างนั้นนะ ถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติที่มันรวดเร็วแล้วเป็นอย่างนั้น พอกระดิกทางนี้ปั๊ปรู้ตัวกระดิกแล้ว มันก็ยังไม่ได้ออกเป็นภาพได้เลย ที่เราไปรู้ว่าเรื่องนั้น ๆ เป็นอย่างนั้นเรื่องนี้เป็นอย่างนั้นนั้น ภาพมันออกไปแล้วเข้าใจไหม เราไม่เห็นเวลามันออกไป ต่อเมื่อสติปัญญาเกรียงไกรทันกันแล้ว ชยับปั๊บบ พอจะชยับไปเรื่องอะไรมันจะเข้าใจทันที ดับทันที ๆ ภาพใดก็ไม่ปรากฏ เพราะตัวนี้ยังออกไม่ได้ พอเคลื่อนไหวปั๊ปรู้แล้วมันก็ดับเสีย ถ้าไม่รู้มันออกวันยังค่ำ

สติปัญญาเป็นสำคัญ ออกเร็วมากทีเดียว พอแยบเท่านั้นจะเป็นภาพนะนั่น แยบออกเพื่อเป็นภาพ พอแยบทางนี้รู้แล้วดับพร้อมเลย ไม่เป็น ความรวดเร็วของสติปัญญาเป็นอย่างนั้น เวลาเราฝึกได้จริง ๆ แล้วเป็นอย่างนั้น สุดท้ายก็เลยกลายเป็นเองไปของมันนะ ความคล่องแคล่วความชำนาญ ไม่ว่าจะวาดภาพใดขึ้นมาพับ ดับพร้อม ๆ ไปเลย แล้วก็มารู้ตัวนี้ว่าตัวนี้หลอกหลง มันไม่ได้ว่าภาพนั้นหลอกหลง มันรู้ตัวนี้ไปวาดภาพหลอกหลงตัวเอง คือตัวนี้เอง เนอะ มันก็จับตัวนี้ ๆ แยบตรงไหนจับตัวนี้ ๆ มันใกล้เข้ามาแล้วนั้น ใกล้จะสังหารตัวใหญ่มันอยู่ในนั้นได้ เป็นอย่างนั้นแหละ

นี่เรื่องภาวนา เพียงแต่เรียนในคัมภีร์โบลาน เรียนจนตายก็ไม่ได้เรื่อง ไปอ่านอยู่ในหนังสือ หนังสือไมใช่กิเลส คัมภีร์ไม่ใช่กิเลส กิเลสจริง ๆ คือเรา ธรรมจริง ๆ คือ

หัวใจเรา อ่านเพื่ออรรถเพื่อธรรมเป็นธรรมวันยังค่ำ อ่านเพื่อโลกแม้จะเป็นธรรมก็เป็นโลกไปวันยังค่ำเหมือนกัน มันเป็นอยู่ที่จิตของเรา ที่ไปเป็นโลกเป็นธรรมเป็นจากจิต ถ้าจิตพาเป็นโลก อ่านธรรมก็เป็นโลกไปหมด ถ้าจิตเป็นธรรม อ่านธรรมก็เป็นธรรม อ่านโลกก็เป็นธรรมไปหมด แน่ มันดึงเข้ามาเป็นธรรมหมดนั่นแหละ มันอยู่ที่ใจตัวหลอก พอตัวนี้ไม่มีอะไรจะหลอก ตัวนี้หมดแล้ว เรื่องทั้งหลายก็ไม่มี จะเอาอะไรมาหลอก ก็ตัวเองหลอกตัวเองต่างหาก เมื่อตัวเองสิ้นสุดลงไปแล้วในเรื่องหลอกตัวเอง ก็มีแต่ของจริงล้วน ๆ อยู่ไหนจริงตลอด ก็เป็นอย่างนั้นแหละ

เราก็พยายามฟื้นฟูจิตใจพี่น้องชาวพุทธเรา ด้วยกำลังด้านจิตตภาวนาของเราที่ดำเนินมานี้แหละ ได้เอามาพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังนี้ เป็นผลแห่งการบิ๊งเต็มเม็ดเต็มหน่วย รอดเป็นรอดตายมานี้ นำมาก็ได้ผลเป็นที่พอใจดังที่พูดแล้ว เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการจึงไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน จะกล้าจะหาญจะกล้ากับอะไรจึงไม่เคยมีมองดูบ๊ีบ พอแย็บออกนี้มันก็เหนียวเสียทุกอย่าง มันเหนียวอยู่แล้ว แย็บออกไปที่ไหนก็เหนียวไปหมด แล้วก็ไปกลัวกับอะไร ไปกลัวกับอะไร ธรรมมีอย่างไรมันก็ออกตามเรื่องของธรรมล้วน ๆ ไปเลย ควรจะไปธรรมะขั้นใด ๆ ไปเอง ๆ ธรรมะขั้นต่ำก็ไปตามนี้ขั้นสูงก็ไปตามนี้ ขั้นสูงพุ่งไปตามนั้นเลย ไม่มีอะไรมาขัดมาข้องหัวใจดวงนี้ เมื่อเจ้าของไม่ติดไม่ขัดไม่ข้องตัวเองเสียอย่างเดียว ไม่มีอะไรติดข้องในโลกนี้

เหตุที่เราติดข้องโลกนี้คือเราติดเรา เราจนตรอกจนมุม เราแพ้เราก็แพ้มืดทั้งโลก ถ้าเราชนะเรา คือกิเลสมันแข่งขันกันอยู่กับเรานั้น ชนะกิเลสแล้วมันก็หมด เมื่อชนะกิเลสแล้วไม่มีแพ้อะไรทั้งนั้น เพราะฉะนั้นถึงว่าเราไม่ติดเรา เราไปได้หมด ถ้าเราติดเราเสียอย่างเดียวติดหมด จะเป็นจอมปราชญ์จากโลกไหนก็มา ติดทั้งนั้นเพราะติดเจ้าของ ถ้าลงได้พุ่งไปหมดไม่มีอะไรติดแล้ว ปราชญ์หรือไม่ปราชญ์ท่านก็ไม่สนใจ คือมันเหนียวเสียทุกอย่าง นั้น ธรรมะเป็นอย่างนั้นนะ มีหรือไม่มีธรรมที่พูดอยู่เวลานี้

ท่านทั้งหลายถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ถือพุทธศาสนา ถือกันยังไง เอาไปพิจารณาซิ ทำไมจึงให้กิเลสมาลุ่มจมูกตลอดเวลา บาปบุญนรกสวรรค์ที่พระพุทธเจ้าแสดงไว้ทุก ๆ พระองค์ว่ามี ๆ เรากลับลบลไปหมดว่าไม่มี ๆ มีตั้งแต่สิ่งที่จะเป็นภัยต่อตัวเองเท่านั้นเต็มหัวใจของเรา เวลานี้เป็นยังงี้หรือฉลาดพวกเรานะ ธรรมก็มีอยู่ให้ยึดให้เกาะก็ไม่ยอมยึดยอมเกาะ ไปหายึดหาเกาะตั้งแต่ฟันแต่ไฟที่จะเผาไหม้ตัวเองทั้งโลกนี้และโลกหน้า โลกไหน ๆ ก็คือไฟของกิเลสในหัวใจเรานี้แหละไปเผา ถ้าแก้ตรงนี้แล้วมันไม่ติดโลกไหนละนะ

จิตดวงนี้เป็นนักท่องเที่ยว เที่ยวไปไหนติดที่นั่น ถ้ามีสิ่งให้ติด ถ้าไม่มีอะไรให้ติดแล้วไม่เรียกนักท่องเที่ยว ธรรมดาตุ เท่านั้นพอ สนธิใจมากนะ หรือ มหาวิมุตติ

มหานิพพาน หรือ ธรรมธาตุ พอ เป็นไวพจน์ใช้แทนกันได้ทั้งสามนี้ เรียกว่ามหาวิมุตติ มหานิพพาน หรือ ธรรมธาตุ ใช้แทนกันได้ ไม่เคลื่อนไปไหน ไม่มี ธรรมชาตินี้ท่านจึง เรียกว่าเที่ยง ถ้ายังเคลื่อนโน้นเคลื่อนนี้อยู่จะว่าเที่ยงได้ยังไง ไม่เคลื่อน ท่านจึงเรียกว่า นิพพานเที่ยง ธรรมธาตุนี้ นี่แหละนักเกิดแก่เจ็บตายที่ว่า จิตคือนักท่องเที่ยว เวลา มีกิเลสอยู่พาท่องเที่ยวตลอด ที่ไหนมันไปเห็นหมด กรรมพาไป

เพราะมันทำเองนี่ เขาไม่ทำมันก็ทำ ที่นี้เขาไม่เจอมันก็เจอละซี เจ้าของเป็นผู้ ทำเองเจ้าของก็เจอเอง ทำดีทำชั่วจะไปให้ใครเป็นคนเจอก็ต้องผู้ทำเจอ จะว่าบาปไม่มีก็ ตาม เจ้าของทำบาปหยก ๆ อยู่นี่ ก็เจอบาป ทำบาปอยู่นั้นแล้วจะให้บาปหลีกตัวไปที่ ไหน จะจับบาปไม่ถูก แล้วบาปจะไม่เผาหัวผู้สำคัญผิดนั้น มันเผาวันยังค่านั้นแหละ เจ้า ของเป็นผู้รับรองในการกระทำอยู่ตลอดเวลา แล้วจะไปปิดผลไม่ให้มันเกิดชั่วได้ยังไง เพราะกรรมดีกรรมชั่วเราทำอยู่ตลอดเวลา ส่วนมากสัตว์โลกทำแต่ชั่วกันทั้งนั้น เพราะ ฉะนั้นชั่วจึงมีเต็มไปหมดทั่วโลกทั่วสงสารนั้นแหละ ความดีไม่ค่อยมีเพราะไม่มีใคร อยากรทำ

พากันฝัน ไม่ฝันไม่ได้นะ พระพุทธเจ้าเป็นแบบฉบับของเราตั้งแต่การดำเนิน สลบลิสล พระสาวกทั้งหลายก็เหมือนกัน เราเป็นลูกศิษย์ของท่าน เราต้องเอาตามตัว ของเราเอง เราหนาต้องขัดกันหนัก ๆ ถ้ามันบางควรจะรู้เร็วก็เอา เร็ว ไม่ยาก รู้ได้เร็วก็ ยิ่งดี ถ้ามันยาก ยากขนาดไหนก็จะเอาให้ได้ ฟาดกันเลย หนักขนาดไหนก็ขัดลงไป ๆ เราจะไปทำนาคนอื่นได้หรือ ทำยากก็ทำนาของเรา ทำง่ายก็ทำนาของเรา ทำสวนของเรา มันเป็นของเราไปทำของคนอื่นไม่ได้ ทำยากทำง่ายก็นิสัยวาสนาของเรา หนาบางก็อยู่ กับเราเอง เราก็ต้องพีดกันตรงนั้นละซี พากันจำเอานะ เอาเท่านั้นแหละวันนี้

(หลวงตามอบว่าพระกรรมฐานบางองค์ก็จะเรียนทางลัดใช้ไหมคะ แต่หลวงตา จะไปเรื่อย ๆ ไปเรื่อย ๆ การปฏิบัติไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ จะมีผลต่อการสอนลูกศิษย์ได้ อย่างแตกต่างกันหรือไม่ เพราะหลวงตามีความสามารถสอนลูกศิษย์ได้อย่างแตกต่างกัน)

ขึ้นอยู่กับเรียนลัดหรือไม่เรียนลัดอย่างนั้นหรือ ?

(ถ้าสมมุติว่าเรียนลัดนี้ อาจจะสอนลูกศิษย์ไม่ได้เก่งอย่างที่หลวงตาสอนอยู่นี้)

แล้วทำไมถึงชอบเรียนลัดนักล่ะ เรียนลัดเสียกับหมอนนั้นนะ ถ้าว่าสอนลูก ศิษย์ไม่เก่ง ทำไมมันชอบเรียนลัดมากนักล่ะ หือ พวกนี้มีแต่พวกเรียนลัดทั้งนั้น

ก็ยังบอกแล้ว นิสัยวาสนาของใครของเรา ที่นี้การที่จะปฏิบัติจะเรียนลัดหรือไม่ เรียนลัดนั้นก็เป็นนิสัยของท่านองค์นั้น ท่านก็ทำตามนิสัยของท่าน ของเราดูซิอย่างที่ว่า จะจะไม่เรียนลัดเธอ มันก็ลัดอยู่ในตัวของมัน เช่นอย่างเสือมันหมอบอยู่ที่ไหน เอ้า เอาให้เสือตัวใหญ่ ๆ กินก่อน ไม่เรียนลัดจะเรียกว่าไฉน คือมันจะกินก็ให้กินจริง ๆ นี่

เรียกว่าเรียนลัด แต่มันไม่เจอ เจอแต่สังฆารหลอกเจ้าของ ไปกล้าไปกลัวกับสังฆารหลอกเจ้าของ มารู้อันนี้มันก็กล้าหาญไปแล้ว

นี่เราพูดตามนิสสัยวาสนา การที่จะนำธรรมมาสอนโลกก็เป็นสมบัติของท่านที่บำเพ็ญมาแล้ว ตามนิสสัยเดิมของท่านวาสนาของท่านมาตั้งแต่เดิมที่ทำความปรารถนาไว้แล้ว คือผู้ที่จะเด่นทางใด ท่านจะมีหลักความปรารถนาไว้ในเบื้องต้นของท่าน ครั้นเวลาสำเร็จแล้วก็เป็นไปตามนั้น ๆ ผู้ที่ท่านรู้แล้วนิสสัยวาสนาของท่านไปทางใดท่านก็พอดีของท่านเอง ควรจะแนะนำสั่งสอนคนได้หนักเบาอย่างน้อยเพียงไร ท่านก็รู้อัตถ์ของท่านเอง ท่านก็สอนไปอย่างนั้น ทีนี้ผู้ที่จะแนะนำสั่งสอนได้ อย่างลึกซึ้งกว้างขวางก็เป็นเรื่องของตนเอง แต่ที่จะให้ท่านพูดให้ใครฟัง ไม่ใช่เรื่อง แน่ะ หากเป็นเรื่องที่รู้อยู่กับเจ้าของเอง เข้าใจหรือเปล่า จะเอาแบบไหน เรียนลัดหรือเรียนไหน

(การตั้งความปรารถนาคือมันเป็นผลมาจากอดีตชาติด้วยใช่ไหมคะ)

ใช่ ต้องเป็นผลมาจากอดีตชาติ คือตั้งแต่เริ่มต้นมาที่บำเพ็ญยังงี้ ๆ เช่น ปรารถนาเป็นพระอรหันต์นี่ นี่เป็นรากใหญ่จะเป็นพระอรหันต์ พอแตกกิ่งก้านออกไปจากอรหันต์ นิสสัยวาสนามีความลึกซึ้งกว้างขวางในทางใด ๆ ก็จะเป็นไปตามนั้น เช่น เตวิชโช จฬภิญโญ จตุปฏิสัมภิทูปัตโต อะไรอย่างนี้ ก็จะเป็นไปตามนั้น ตามที่ท่านปรารถนาเอาไว้

(แล้วอดีตหลวงตาตั้งว่ายังไงคะ ข้าน้อยเคยฟังอาจารย์สถาพรบอกว่า หลวงตาเคยตั้งความปรารถนาว่า ขอให้มัสติปัญญาพูดให้คนอื่นได้สัมมาทิฐิ อาจารย์สถาพรเคยเล่าให้ฟัง)

(หัวเราะ) เราชี้เกียดตอบ เวลาพูดอยู่นี้ เต็มมันจะเอาไปโกหกอาจารย์สถาพรอีก (หัวเราะ) นี่ที่คุณพูดอย่างนั้นไม่ถูกนะ นี่ฉันฟังมาจากท่านหยก ๆ นะ (หัวเราะ) เวลาจะตัมกันจะตัมอย่างนั้น เข้าใจไหม ทางนั้นก็หูฟัง ทางนี้ก็ตอบเขาไปเลย ๆ

(ไม่หอรอกะหลวงตา เมื่อเป็นแนวทางให้ลูกหลาน)

จะเป็นอะไรมันก็เป็นตามนิสสัยวาสนาของใครของเรานั้นแหละ แต่เรื่องความปรารถนาคือมันด้วยกัน ถ้าจะแสดงผลออกมาจะแสดงอย่างหาเหตุไม่ได้แบบนี้ไม่มี มีต้นเหตุเป็นมาตั้งแต่เดิม ยกตัวอย่างเช่น พระสิวลี พระสิวลีนี่เราไปเห็นสด ๆ ร้อน ๆ ดูซิเวลาท่านไปที่ไหน แหม เครื่องสักการบูชา เกลื่อน ไม่ว่าเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม ไปที่ใดอดอยากไม่มี ถึงขนาดที่พระพุทธเจ้าทรงยกขึ้น พระพุทธเจ้าท่านรับสั่งว่าท่านจะไปเยี่ยมพระเรวัตตะ พระเรวัตตะนี้เป็นน้องชายของพระสารีบุตร เป็นพระอรหันต์ ชอบ

อยู่ในป่าในเขาทั้งนั้น ไม่ค่อยออกมานอก ๆ นานา อยู่ในป่าในเขาเป็นประจำ เพราะ ฉะนั้นเวลาตั้งเอตทัคคะจึงเรียกว่าพระเวรัตตะท่านชอบอยู่ในป่า

พระพุทธเจ้าท่านรับสั่งว่า เราจะไปเยี่ยมพระเวรัตตะ ทางพระอนันท์ก็ว่า โอ๊ย.ที่ท่านพระเวรัตตะอยู่นั้นอยู่ในป่าในเขา ไม่มีอาหารการขบการฉันแล้วพระองค์จะ เสด็จไปได้ยังไง จะไม่ลำบากลำบากนหรือ อ้าว.เราก็เอาพระสีวลีไปด้วยละซิ ท่านว่า.นี่ คือท่านจะยกสาวกของท่านใช้ไหม ความจริงแล้วใครจะเกินพระพุทธเจ้าแต่ท่านไม่ยก นะ ท่านเอาพระสีวลีขึ้นมา ต้องเอาพระสีวลีไปซิ ไปก็เป็นจริง ๆ อย่างว่า ที่นี้พระสีวลี ไปไหนเป็นอย่างนั้น เคลื่อนไปเลยด้วยลาภสักการบูชา เราจะมาเห็นตั้งแต่ผลของท่าน อย่างนี้ทางเดียวหรือ.ลองรื้ออดีตของท่านดูซิ ใครจะเป็นนักเสียดสะแกงยิ่งกว่าพระสี วลี เอาจนหมดเนื้อหมดตัวขาดเสียจน ขนาดไหนไม่มีคำว่าถอยเลยการทำบุญให้ทาน สละสิ่งของต่าง ๆ ช่วยโลกช่วยสงสาร ท่านเป็นเอกมาตลอด

แม้ที่สุดเวลาท่านเป็นฆราวาส มีงานใดเขาต้องไปเชิญท่านเป็นหัวหน้า พระสี วลีเวลาเป็นฆราวาสเป็นประชาชนธรรมดายังไม่ถึงขั้นเป็นพระสีวลีนะ เกิดในภพชาติใด เป็นหัวหน้าทั้งนั้น เขาเชิญไป ไปทำบุญให้ทานเขามาเชิญท่านไปเป็นหัวหน้าเพราะท่าน เป็นนักเสียดสะ ไม่มีคำว่ากลัวว่าหมดว้ายัง มีแต่ความเมตตาสงสารที่จะอยากทำบุญให้ ทานอย่างกว้างอย่างขวางตลอดไป ที่นี้ผลอันนี้พอตรัสรู้เป็นพระอรหันต์ขึ้นมาแล้ว ผล แห่งทานทั้งหลายนั้นขึ้นมาอ้อมชูท่าน มาสนองตอบแทนท่าน ไปที่ไหนจึงเคลื่อนไปด้วย เครื่องสักการบูชา เป็นอย่างนั้นนะ มันผิดกัน นี่ก็คือสาเหตุของท่านเป็นมาอย่างนั้น มัน ก็เป็นมาตามสาเหตุท่านดำเนินมาอย่างนั้นบำเพ็ญมาอย่างนั้น ไปที่ไหนก็มีแต่อย่างนั้น ความกว้างความขวางของท่าน

นี่เราพูดถึงเรื่องนิสสัยवासนา อย่างพระสารีบุตรก็ปรารถนาเป็นผู้เฉลียวฉลาด ณะก็อย่างนั้น ในสาวกของพระพุทธเจ้าก็พระสารีบุตรยกทางปัญญาใช้ไหม.ก็อย่างนั้น แล้ว เฉลียวฉลาด ฝนตก ๗ วัน ๗ คืน ทูลพระพุทธเจ้าว่าข้าพระองค์นับได้หมดทุกเม็ด มันจำอยู่ในนี้ ถ้าภาษาของเราทุกวันนี้เรียกว่า คอมพิวเตอร์ นับคอมพิวเตอร์กัน ที่นี้ คอมพิวเตอร์ของธรรมมันเก่งกว่านั้นอีกละซิ ถึงขนาดนั้นยังถูกตำหนิจากพระพุทธเจ้า เธอ ฝนตก ๗ วัน ๗ คืนนับได้ทุกเม็ด เราตถาคตตั้งกับตั้งกัลป์เรานับได้หมดเลย นั้นเห็นไหม ต่างกันไหม สาวกวิสัยกับพุทธวิสัย ความสามารถของพระพุทธเจ้ากับ ความสามารถของสาวก

แม้พระสารีบุตรจะยกขึ้นเป็นฐานผู้มีปัญญาก็ตาม ถ้าเทียบกับพระพุทธเจ้า แล้ว ก็ฟังซิ.พระสารีบุตรฝนตก ๗ วัน ๗ คืน นับได้หมดทุกเม็ด นับโดยอัตโนมัติไม่ คลาดเคลื่อนถูกต้องเป๊ะ พระพุทธเจ้าก็ทำให้ฝนตกลงมาตั้งกับตั้งกัลป์ตถาคตนับได้

หมดทุกเม็ด นี่ละความรวดเร็วความสามารถก็เป็นอย่างนั้น เอ้า.เรายกตัวอย่างนะ ใ้พวกมดอย่างนั้นนะ เอากล้วยหอมมาวางไว้สักลูกหนึ่ง ให้มดเขามาชนไปกินนี้ เขายกกันมาหมดทั้งประเทศเขาก็ไม่ได้กล้วยลูกนั้นไปกิน เราบีบเดี่ยวเข้าไปนี้ดีไม่ตีกินทิ้งเปลือกเลย ยกไม่หนักเลยใช้ไหม นี่กำลังของเรายกกล้วยหอม กับกำลังของมดมายกกล้วยหอมต่างกันอย่างไร เข้าใจหรือยัง

(อุปมาอุปมัยเป็น นิรุติปฏิบัติสมาธิใช้ไหมคะ)

ก็ไม่ทราบ ถามเจ้าของซีเป็นนิรุติทางไหน นิรุติมีหลายแบบ แตกฉานในการพูดการจาการโต้การตอบ วาทะคำพูดแหลมคม ทุกสิ่งทุกอย่างท่านเรียกว่า นิรุติปฏิบัติสมาธิ อย่างนั้นใช้ไหม ในวาทะคำพูดคำจาไปได้หมด ท่านเรียกว่า นิรุติปฏิบัติสมาธิ ทุกวันเขาก็เรียนนิรุติมาเยอะแล้ว ไปที่ไหนมีแต่พูดฟัด ๆ เป็นภาษาบ้าไปหมดเลย พวกนี้พวกเรียนภาษานิรุติ แตกฉานในการพูด ฟุด ๆ ฟัด ๆ เหมือนงูเห่า งูจงอางไปอย่างนั้น ก็มีเท่านั้น พระอรหันต์ท่านก็บอกว่ามี ๔ ประเภท ฟังซิไม่ได้เหมือนกัน

สุขขวิปัสสโก เป็นผู้รู้หรือหม่ากิเลสไปด้วยความสุขุมละเอียดลออ อย่างเยือกเย็นสงบสุขเย็นไปเลย ไม่มีคลื่นเหมือนทะเลหลวงอย่างองค์อื่น ๆ แต่เขาแปลทางปริยัติว่า ความรู้อย่างแห้งแล้ง โอ๊ย.เราฟังไม่ได้นะ แห้งแล้ง โห.พระอรหันต์มาแห้งแล้ง พวกบ้า.แปลไม่ได้อย่าแปลเสียดีกว่า มันขายตัวนี่นะ ท่านรู้อย่างสุขุมละเอียดไปเลยเขียว เจียบไม่มีกระโตกกระตาก ละเอียดสุขุมเจียบไปเลย นี่สมนาม

เตวิชโช,ฉฬภิญโญ ก็มีเป็นชั้น ๆ ไป จตุปฏิบัติสมาธิปปัตโต นี่ละ ๔ อย่าง ประเภทปฏิบัติสมาธิญาณ ๔ นี่ละเป็นประเภทที่เยี่ยมกว่าเพื่อน แตกฉานทุกสิ่งทุกอย่าง อัดตะ อัมมะ นิรุติ ปฏิภาณ ปฏิบัติสมาธินี้ครบหมดเลย ครอบไปหมดเลย กระจายไปหมดเลย เอาละพอ.ให้พร.

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com